

การบันทึกคำภาษาถิ่น
ผศ.สมหมาย ปิ่นพุทธศิลป์

...

[ศัพท์อักษรบางตัวที่มีไว้ COPY ไปใช้งาน](#)

การปรากฏคำ มี ๓ แบบ

ข้อ ๑. เสียง ให้อ่านได้ขึ้น [คำอ่าน]

ข้อ ๒. รูปแบบสร้าง ให้ตามมองเห็น เป็นอักษรไว้พิมพ์ไว้เขียน

ข้อ ๓. ความหมาย คำแปลของ ๑ เสียง และ ๒ รูปแบบสร้าง

เช่น

ข้อ ๑ [หนามขุบ], [จิง], [จั่ง วัด พู แก็ด], [รูวตีย], [มีย].

ข้อ ๒. น้ำขุบ, จริง, จังหวัดภูเก็ด, รูตี่, มีอ.

ข้อ ๓. น้ำพริก, จริง, ชื่อจังหวัดที่เป็นเกาะใหญ่สุดของไทย, รูสะดือ, มีอ.

ถ้าตาเรามองเห็น

.

หนามขุบ, จิง, จั่ง วัด พู แก็ด, รูวตีย, มีย.

.

เราจะมีปัญหาในการอ่าน(ข้อ ๑) และเดาความหมาย (ข้อ ๒) ยากมาก

ลองแปลความหมายของเสียง (ข้อ ๑) ดังนี้

.

นึกบินคัมหนื่อน หรือคจ๊อนหน็อก หน็อกหน็อกบ๊อนน๊อน

.

เป็นความพยายามเขียนให้ใกล้เคียงกับเสียง (ข้อ ๑) ที่ได้ยินเพื่อใช้เป็น ข้อ ๑ และข้อ ๒

แต่ถ้าเราเขียน (ข้อ ๒) เป็น

.

นกบินข้ามถนน รถชนนก นกน็อคบนถนน

.

นี่คือเขียน ไม่ใช่อ่าน(หรือออกเสียง)

ถ้าออกเสียง จะเป็น

.

นึกบินคัมหนื่อน หรือคจ๊อนหน็อก หน็อกหน็อกบ๊อนน๊อน

.

ย้อนกลับไปข้างต้น

เราเห็นคำ (เขียน) ข้อ ๒ เป็น น้ำขุบ, จริง, จังหวัดภูเก็ด, รูตี่, มีอ.

ผล :- คนทุกภาคเข้าใจ

.

ชาวภูเก็ต จะอ่านหรือออกเสียง (ข้อ ๑) เป็น

หนามขุบ, จิง, จั่ง วัด พู แก็ด, รูวตีย, มีย.

ผล :- ชาวภูเก็ตฟังรู้เรื่อง ชาวภาคอื่น ฟังไม่รู้เรื่อง

จึงต้องมีคำแปลหรือความหมาย เป็น

น้ำพริก, จริง, จังหวัดภูเก็ด, รูสะดือ, มีอ.

.

อีกปัญหาหนึ่งของการเขียน ที่ไม่มีใครสามารถเขียนระดับเสียงวรรณยุกต์ทั้ง ๘ เสียงระดับได้ เพราะเรามีอักขระเพียง เอก โท ตรี จัตวา ลงทอดลงเขียน มะละกอ เป็นภาษาภูเก็ตก็ได้นะ เขียนเสร็จ ให้คนอ่านภาคกลางลองอ่านดู ว่าเสียงระดับเดียวกับที่ชาวภูเก็ตออกเสียงจริง ๆ ไหม

ไม่ว่าจะเขียนอย่างไร จะไม่มีเสียง ลอกอ ของชาวภูเก็ตเลย

นักศัพท์อักษรจึงต้องเลี่ยงไปใช้ภาษาสากลเป็น

[ช :5 kช :3]

.

.

วัฒนธรรมภาษา 2 วัฒนธรรม [ภาษาอีสาน](#)